

POR UNA LEY DE DIVORCIO JUSTA

La posibilidad de ejercer el derecho al divorcio quedaría considerablemente mermada si no se tuviera en cuenta la situación de inferioridad general que sufre la mujer en la actualidad. Tal inferioridad se traduce en muchos aspectos de la vida, pero vamos a detenernos ahora en el problema de la discriminación jurídica de que es objeto la mujer en las leyes vigentes.

Así en el terreno de la familia y el matrimonio, la patria potestad de los hijos corresponde al marido, salvo casos muy excepcionales como incapacidad mental..., dándose en este aspecto fenómenos tan curiosos como que habiéndose producido una separación legal entre los cónyuges y correspondiendo a la mujer el cuidado de los hijos comunes, sigue siendo el marido quien ostenta la patria potestad, lo que en última instancia significa que es él quien tiene capacidad legal de decisión sobre los hijos mientras estos sean menores de edad. Igualmente, es el marido el administrador legal de la sociedad de bienes gananciales, que consiste en aquellos bienes que el matrimonio posee conjuntamente (casa, muebles...)

También en la cuestión del adulterio sigue siendo la mujer quien lleva la

peor parte, pudiendo ser condenada hasta seis años de cárcel por el hecho de mantener relaciones sexuales con un hombre una sola vez, aunque se encuentre legalmente separada de su marido, mientras que la ley es mucho más benévola para el marido, pues para que este pueda ser acusado de adulterio, es preciso que la mujer con quien mantenga relaciones viva en el domicilio conyugal o que se trate de algo "público y notorio" como dice la ley.

Sin que todos estos aspectos sean modificados sustancialmente, la mujer tendrá muy pocas posibilidades reales de ejercer el derecho al divorcio. Es por eso por lo que la existencia de tal derecho en nuestro país exige necesariamente la igualdad plena de la mujer con el hombre ante la Ley en todos los aspectos, y en particular en lo que se refiere a la situación legal de la mujer casada.

La patria potestad compartida, la administración conjunta de los bienes gananciales y la de desaparición del delito de adulterio, deben ser reconocidos como paso previo imprescindible a cualquier ley de divorcio que se promulgue.

Una ley de divorcio, justa sólo es posible en un marco de democracia que tenga en cuenta todas estas reivindicaciones.

Las mujeres somos el 52% de la población y del futuro electorado por lo que no podemos adoptar una actitud pasiva frente a las elecciones ya que facilitaría el triunfo de una derecha de un centro pseudodemocrático que durante muchos años nos han demostrado, y suficientemente, el concepto que tienen de nosotras y de nuestras reivindicaciones.

Por esta razón la Asociación "Catalana de la dona" une sus esfuerzos con los de otras fuerzas obreras y populares constituyendo el FRONT ELECTORAL DEMOCRATIC, adquiriendo el compromiso de pana en la práctica tras la victoria, un programa de gobierno que de soluciones claras a nuestras demandas más urgentes: igualdad de la mujer ante la ley y la promulgación de una ley de divorcio justa.

**Teresa Pons Juvé, miembro de
"la Associació Catalana de la Dona"
Montcada**

Drets dels joves

Gairabé em fa vergonya posar-me a defensar un dret de la joventut que és d'una evidència més clara que la llum del migdia. Però hi ha un pensament que crec val la pena meditar. Filant prim i fins i tot amb justícia, el dret de vot s'hauria de reivindicar també pels joves de setze anys. Un jove a aquesta edat té dret a ésser representat. I d'escollir representants en saben un bon troc. No ho fan a la lleugera ni per interessos privats, escolleixen amb responsabilitat. No és aquest el punt que volia desenvolupar, tot i siguent molt interessant. Els homes de la meua generació hem de reconèixer que el nivell més alt de cultura democràtica en el nostre país el tenen els joves de setze a vint-i-cinc anys. Jo em pregunto, si Espanya vol caminar vers la democràcia, perquè tanquem el pas a aquells que veritablement ens la poden fer realitat? No ho oblidem, la democràcia presuposa en el marc del progrés un nivell molt superior al de qualsevol forma de dictadura. I malgrat tots els pros y els contres, el nivell cultural de la joventut és avui superior al dels homes d'edat madura. I que quedi ben clar: no confonguem cultura amb quantitat de coneixements. Es una afirmació forta però és pot defensar arreu del món.

Un règim dictatorial suposa un poble "remat", incapaç de valer-se, impossibilitat per a pensar i necessitat sempre del garrot enlaire. La responsabilitat ens la donen feta, la veritat, imposada i l'art només té una direcció. La democràcia és el règim de la responsabilitat, del progrés amb idees oposades i de l'art obert i viu. La responsabilitat precisa una base de respecte i sinceritat. I aquesta base és dels joves. Una altra afirmació que sembla una befa i no ho és. El respecte i la sinceritat són fruit de la veritat. Es el ressó d'aquella frase evangèlica que tot arbre bo, dona fruits bons, i no em negareu que el respecte i la sinceritat són bons. El jove és extraordinàriament respectuós amb les persones que el tracten amb la veritat i té u sisé sentit per conèixer-ho. Però existeix un altre motiu. La natura dona als nois i noies de catorze i setze anys, i àdhuc abans, el poder de la paternitat. Poden ser pares. Si un jove als catorze i setze anys està capacitat per la propagació i conservació de l'espècie humana, deu ésser perquè la natura l'ha dotat de totes les qualitats necessàries per viure en societat. Seria absurd pensar que aquesta facultat li ha estat donada per caprici de l'atzar. Si la natura el prepara per ésser responsable, perquè la societat li nega aquest dret? I la natura és sàbia.

Joan Sala Vila